

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДОНЕЦЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІНСТИТУТ ІСТОРІЇ ДОНБАСУ

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ДОНЕЧЧИНИ

1

ТОМ

А•Б•В

ДОНЕЦЬК•ВИДАВНИЦТВО•ПРОМІНЬ•2013

УДК 94(477.62)(031)
ББК 63.3(4УКР)я20
Е64

Е64 ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ДОНЕЧЧИНИ. / Під редакцією д.і.н., проф. П.В. Доброва. –
Донецьк: ТОВ «Видавничо-поліграфічне підприємство «ПРОМІНЬ», 2013. –
440 с., іл. кольорові, ч/б.

ISBN 978-966-2008-01-2

В «Енциклопедії Донеччини» в довідково-інформативній формі подані славетні сторінки історії Донеччини.

У виданні зосереджено відомості про людей, які зробили помітний внесок у розвиток регіону на різних етапах його становлення: підприємців, діячів культури, освіти. Інформується про видатних осіб, які жили в різні часи та живуть зараз, уславляючи Донеччину своєю працею та звершеннями. Вміщено біографії державних, політичних, громадських, релігійних діячів, полководців, героїв війн, космонавтів, письменників і художників, скульпторів і композиторів, артистів і мандрівників, вчених і конструкторів.

Окремі статті присвячені історичним подіям, які стали віхами в розвитку України та нашого регіону. Мається інформація про населені пункти Донеччини, промислові та інші підприємства краю, окремі виробничі об'єднання, різного роду організації та установи, особливості їхнього розвитку на різних історичних етапах. Увага надається географічним і топонімічним термінам, місцевим назвам окремих поселень та відповідним історичним змінам, що відбулися в цих назвах.

Енциклопедія насичена багатим ілюстративним матеріалом.

Видання адресоване широкому колу читачів, буде корисним вчителям загальноосвітніх шкіл, викладачам вищих навчальних закладів, школярам, студентам, краєзнавцям та всім, хто цікавиться історією рідного краю.

УДК 94(477.62)(031)
ББК 63.3(4УКР)я20

*Автор проекту «Енциклопедія Донеччини» і керівник авторського колективу –
Петро Васильович ДОБРОВ,
декан історичного факультету, завідувач кафедри історії України
Донецького національного університету,
доктор історичних наук, професор, Заслужений працівник освіти України*

Редакційна колегія:

*голова колегії – ДОБРОВ П.В.
заступники голови колегії – ГРИДІНА І.М., СТЯЖКІНА О.В.
відповідальний секретар – НІКОЛЬСЬКИЙ В.М.
члени колегії – АНДРОСОВА С.Л., ГРИДІН А.М., ДМИТРИЄВА Н.Х.,
ДОБРОВ Е.В., КУЗІНА К.В., ЛЮДОРОВСЬКА Т.Ю.,
ПИЛИПЕНКО Д.В.*

ISBN 978-966-2008-01-2

© Автор-упорядник Добров П.В., 2013
© ТОВ «Видавничо-поліграфічне підприємство «ПРОМІНЬ», 2013

БАБИНЬСЬКА



А.М. Бабич



В.П. Бабич

Бабинська культура

басенергобуд». Заступ. нач., нач. «Донбасенергобуду» (1966–1969 р., Донецьк). З квітня 1969 р. до лютого 1972 р. обіймав посаду нач. технічного відділу тресту «Донецькметалургбуд». Працював інструктором, зав. відділом будівництва та комунального господарства Донецького міського Компартії України, заступ. голови Донецького міського ради народних депутатів (1975–1987). Упродовж 1985–1995 рр. виконував обов'язки дир. «Радянськводоканалпроекту»; дир. ін-ту «Донбасводоканалпроект» (Донецьк). З 1995 р. до 1998 р. – нач. відділу обласної податкової адміністрації.

Дж. та літ.: Бабенков А.С. Как это было (воспоминания и размышления). – Донецьк, 2003; Величко Л. С любов'ю к городу родному // Вечерний Донецьк. – 2003. – 30 апреля.

П.В. Добров

БАБИНЬСЬКА КУЛЬТУРА (або культура багатоваликівкової кераміки) у Донбасі – репрезентує перехідну добу від середнього до пізнього бронзового віку й охоплює

хронологічний відтинок 2200–1800 рр. до Р.Х. Бабинські пам'ятки Донеччини належать до Дніпро-Донської бабинської культури, що входила до складу великої культурної області Бабине. На теренах Донбасу відомо близько 100 поселень і досліджено до 400 поховань. Серед поселень найбільш значущими є Іллічівка, Козача Пристань і Старий Караван на Сіверському Дінці, Роздольне на Кальміусі. Бабинське населення, існуючи в період великої кліматичної посухи, вело рухомий спосіб життя, віддаючи перевагу тваринництву (велика й дрібна рогата худоба, коні), займалося ремеслом – кремне- і деревообробкою, металовиробництвом тощо. Бабинські рудокопи-металурги розробляли міднорудні поклади Бахмутської улоговини. Ці племена вели активне курганне будівництво, започаткувавши практику зведення довгих могил і складної кам'яної архітектури. За поховальні споруди правили неглибокі ями, всередині яких зрідка споруджували дерев'яні ящики або кам'яні скрині. Небіжчиків ховали скорчено на боці, причому чоловіків – на лівому, головою до заходу, а жінок – на правому, головою до сходу. Поховальне придане включало зброю (сагайдаки зі стрілами, кремeneві списи-дротики, кам'яні сокири-молотки, булави), знаряддя (бронзові ножі, тесла, шильця, кам'яні товчачі, абразиви, крем'яні скребки, спеціалізовані набори виробничого реманенту), прикраси й деталі вбрання (бронзові гривни, підвіски, бронзики, фаянсове намисто, браслети, кістяні пасові пряжки), керамічний і дерев'яний посуд з напутньою їжею, жертвних тварин. Формування бабинської культури пов'язується з трансформацією місцевого пізньокатакомбного підгрунтя, стимульовано культуротворчими імпульсами з

Північного Кавказу і Карпато-Подунав'я. Історична доля бабинських племен, яких відносять до індоіранської людності, пов'язана з населенням бережнівсько-маївської зрубної культури.

Лит.: Березанская С.С. Культура многоваликовой керамики // Культура эпохи бронзы на территории Украины. – К.: Наук, думка, 1986. – С. 5–43; Братченко С.Н. К вопросу о сложении бабинской культуры (многоваликовой керамики) // Вильнянские курганы в Днепровском Надпорожье. – К.: Наук, думка, 1977. – С. 21–42; Литвиненко Р.А. Днепр-Донская бабинская культура (источники, ареал, погребальный обряд) // Материали та дослідження з археології Східної України. – Луганськ: СУНУ, 2006. – № 5. – С. 157–187; Литвиненко Р.О. Пам'ятки типу Бабине III: від культури до культурного кола // Нові сторінки історії Донбасу. – Кн. 15/16. – Донецьк: ДонНУ, 2008. – С. 342–354.

Р.О. Литвиненко

БАБИЧ Алла Михайлівна – бухгалтер. Н. 1.05.1924 р. у м. Костянтинівці Донецьк. обл. Закінчила Слов'янський с.-г. технікум (1962). У 1941–45 рр. – писар штабу на фронті, 1945–87 рр. – заст. головного бухгалтера, головний бухгалтер колгоспів ім. С.М. Кірова, «Світанок», «1 Травня» у Костянтинів. р-ні. Нагороджена орденами Слави III ст. (1944), Вітчизняної війни I ст. (1985), медалями (11).

Лит.: Жінки України: Біографічний енциклопедичний словник / Укладачі: Л.Г. Андрієнко та ін.; редколегія: М. А Орлик (гол. редактор) та ін. – Київ: Фенікс, 2001. – 560 с.

Авт. зр.

БАБИЧ Валерій Петрович – викладач вищ. шк., д-р економ. наук (1984), Н. 19.06.1938 р. у с. Свесі Ямпільського р-ну Сумської обл. Закінчив у 1959 р. Харківський інженерно-економічний ін-т. Інж.-економіст Ново-Краматорського машзаводу (1959–1961), аспірант

